

Jaka Jakopič in tamburaški orkester

Zapis po osebnem arhivu in pripovedovanju Tatjane Srpčič

Urbanu in Luciji Jakopič se je kot šesti od sedmih otrok v avgustu 1909 rodil sin Jakob-Jaka, ki je nosil v sebi glasbo. Rojenice so mu zagotovo položile v zibelko note, iz katerih je kasneje izvabljal najrazličnejše melodije za tamburaški orkester. Na Blejski Dobravi je bila namreč leta 1923 ustanovljena podružnica Svobode, v katero so bili vključeni knjižnica, pevsko društvo Vintgar in tamburaški orkester z enakim imenom. Že takoj ob ustanovitvi je podružnica štela 45 članov. Prvi predsednik in hkrati tudi dirigent tamburaškega orkestra je bil Janko Praprotnik vse do leta 1929, ko so prepovedali delovanje Svobode.

Jaka Jakopič okoli 1930
(Tatjana Srpčič)

»Moj oče Jaka Jakopič je bil pri vojakih s Pikonovim Mirkom, kjer so takoj opazili, da sta mladeniča glasbeno nadarjena, zato so ju poslali v glasbeno šolo v Zagreb«, pripoveduje Jakova hči Tatjana, poročena Srpčič. Oče ni dolgo vzdržal, ker je imel preveliko domotožje, zato se je kmalu vrnil domov in nekaj časa vodil tamburaški orkester, ki se je skupaj s pevskim društvom, v strahu, da bi oblast zaplenila imetje društva, priključil Gasilskemu društvu Blejska Dobrava. Od leta 1935 do 1939 je tamburaški orkester vodil Ludvik Ambrožič. Do osvoboditve leta 1945 je bil v glavnem »kulturni molk«, čeprav najbolj vztrajni instrumentov nikoli niso postavili v kot. Dobravski tamburaški orkester je vadil in nastopal z ročno izdelanimi instrumenti. Največ zaslug za »domačo proizvodnjo« sta imela Blaž Ambrožič in Edvard Fülle«.

Tatjana se v mislih sprehodi po očetovih zapisih, notah, porumenelih fotografijah, neprecenljivi zapuščini človeka, ki je večji del svojega življenja posvetil glasbeni ustvarjalnosti in nadaljuje: »Po vojni je začel oče delati z vso vnemo. Zbral je delavsko mladino in ustanovil tamburaški orkester, ki je štel 20 do 30 članov. V nekem obdobju je dirigiral celo dvema orkestroma: starejšim članom in mladinski sekciji. V orkestrih se je zamenjalo veliko generacij, oče pa je vztrajal vse do leta 1963. Skoraj štirideset let je članom orkestra odkrival skrivnosti akordov in notnega

zapisa, lepote harmonije in domačih zvokov. Mnogim je odkril svet glasbe, jim podaril vesele urice in razveseljeval občinstvo«, poudari Tatjana, ki ne more skriti ponosa do očeta.

»Notno gradivo je zbiral sam«, nadaljuje. »Takrat not ni bilo mogoče dobiti, zato jih je za vse instrumente v orkestru priredil kar sam: za bisernico, kontrašico, brač I, II in III, bugarijo I in II, čelo, čelo - brač in berdo. Gradivo je zbiral iz pesmaric za pevske zборе, notnih gradiv za harmoniko, klavir, kitaro, pa tudi za violino, ki jo je igral tudi sam. Tako je za tamburaški orkester priredil okoli 200 melodij. Njegovi prijatelji so znali povedati, da je poleg notnega materiala sam nabavljal tudi strune, skrbel za popravila inštrumentov in še kaj.«

Za hip se Tatjana ustavi, zazre nekam v daljavo in potem nadaljuje: »Oče je zaradi smrti mojega trinajstletnega brata Radka za kratek čas prenehal voditi tamburaški orkester. Pa ga je ljubezen do glasbe spet premamila, čeprav »je dobil nekaj polen pod noge«. Orkester se je po njegovi zaslugi udeleževal številnih proslav, srečanj, raznih koncertov, praznovanj in zabav. Znan je postal v bližnji in daljni okolici.

Trije muzikanti z Blejske Dobrave pred letom 1930 (Tatjana Srpčič)

»Kot otrok in kasneje kot šolarica se spominjam neštetihi sekijskih vaj v naši majhni kuhinji. Očetu sem velikokrat pomagala pri risanju notnega črtovja. Še posebno se mu je raznežil obraz, ko sem mu zaigrala na bisernico. Če zdaj pomislim, je bilo takrat kljub pomanjkanju in skromnemu življenju pravzaprav zelo lepo«.

S kretnjami rok, ki neprestano krožijo skupaj z besedami in že ničkolikokrat prebrskajo vse črno-bele slike, skuša Tatjana podkrepiti svoje pripovedovanje. Poslušam jo naprej. »Več kot sto članov tamburaškega orkestra, ki so se zvrstili v skoraj štiridesetletni glasbeni poti »Urbanovega Jakča«, Jakopičevega Jaka, je vtisnilo globok pečat kulturnemu življenju na Blejski Dobravi. Ponosna sem na svojega očeta in na njegovo delo. Nanj me spominja njegova zapuščina: rokopisi, note, sezname, fotografije. Pa ne samo to. Nanj me spominja tudi njegova skrb za družino, njegovo uporništvu, odpuščanje, trma. Nanj me spominjajo trenutki, ko sem lahko na njegovem obrazu prebrala zadovoljstvo ob zvokih tamburaških instrumentov, ki so se zilili z njegovo dirigentsko palico«, zaključii Tatjana.

Tamburaški orkester Vintgar leta 1934 (Tatjana Srpčič)